

17.03.2025 <b>PONEDELJEK</b>	KAPELA 18.00	+BORUT MULIČ - poštar, pn.
18.03.2025 <b>TOREK</b> Ciril Jeruzalemski, škof	KAPELA 18.00	+ IVANA BAJT, Tomaj 120
19.03.2025 <b>SREDA</b> SV. JOŽEF mož blažene Device Marije	KRIŽ 18.00	ZA ŽIVE IN POKOJNE PIRC in ŠČUKA, Križ 244
20.03.2025 <b>ČETRTEK</b>	KAPELA 18.00	V ČAST MATERI Tomaj 7
21.03.2025 <b>PETEK</b>	KAPELA 18.00	++GRMEK, Dobravlje 4
22.03.2025 <b>SOBOTA</b>	KRIŽ 18.00	++BANOVAČ in ŠVAB, Križ 76
23.03.2025 <b>3 POSTNA NEDELJA</b>	KAZLJE 8.30 TOMAJ 10h	+ IVANKA MAJCEN, Kazle 29 ZA ŽIVE IN POKOJNE ŽUPLJANE

**VEROUK REDNO**

Križev pot za mladino  
Od hod na sv. Katarino  
iz Škrbine pri cerkvi v  
soboto, 22.3. ob 10h

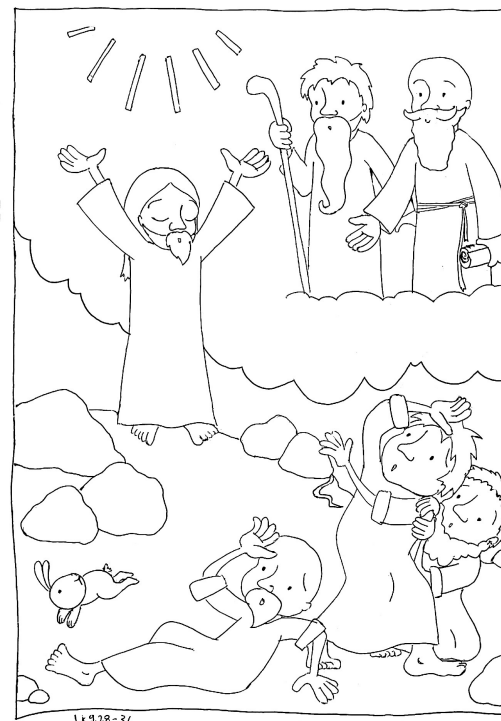


**ŽUPNIJA TOMAJ**  
2 POSTNA NEDELJA



Štev.11/ LETO XIII.

16 MAREC 2025



**Jezus se med molitvijo spremeni**

Iz svetega evangelija po Luku ([Lk 9,28-36](#))

Tisti čas je Jezus vzela s seboj Petra, Janeza in Jakoba in šel na goro moliti. Medtem ko je molil, se je videz njegovega obličja spremenil in njegova oblačila so belo sijala. In glej, dva moža sta se pogovarjala z njim; bila sta Mojzes in Elija. Prikazala sta se v veličastvu in govorila o njegovem odhodu, ki ga bo dopolnil v Jeruzalemu. Petra in druga dva, ki sta bila z njim, pa je premagal spanec. Ko so se zdramili, so videli njegovo veličastvo in oba moža, ki sta stala ob njem. In ko sta odhajala od njega, je Peter rekel Jezusu: »Učenik, dobro je, da smo tukaj. Postavimo tri šotore: tebi enega, Mojzesu enega in Eliju enega.« Ni namreč vedel, kaj govori. Medtem ko je to govoril, pa se je naredil oblak in

jih obsenčil, in ko so šli v oblak, jih je obsla groza. Iz oblaka se je zaslišal glas: »Ta je moj Sin, moj Izvoljenec, njega poslušajte!« In ko se je ta glas zaslišal, je bil Jezus sam. Oni pa so molčali in tiste dni niso nikomur povedali, kaj so videli.

## Duhovna spodbuda



### Molči, poslušaj, moli

Pred tednom dni smo začeli našo nedeljsko postno pot v znamenju puščave; puščava, ki je bila, če beremo poglobljeno, znamenje dolgega romanja božjega ljudstva v puščavi eksodusa, katerega skupni element je bilo število štirideset - za Jezusa dni, za izraelsko ljudstvo - leta. Jezus konča svojo izkušnjo v puščavi kot kraju umika, srečanja z Bogom in boja proti zlu, vendar ne opusti ideje o puščavi kot dejanju osvoboditve, kot dejanju, ki vodi vernika, da mu zaupa tudi v suši in da mu sledi na tistem dolgem romanju, ki je človeško življenje: romanju, ki vodi vernika z Jezusom k molitvi, spet na gori (ali bolje rečeno »na« gori, kakor pravi Luka. Že vsem je bilo jasno, da je gora Kalvarija, kjer bo razodel svojo slavo). In prav trenutek molitve je tisti, ki

razkrije osvobajajočo moč Jezusa, ker se je med molitvijo »njegov obraz spremenil in njegova obleka je postala bleščeče bela«. V Lukovem evangeliju bodo ženske zjutraj naslednjega dne po šabatu videle bleščeče bela oblačila, ki jih bosta nosila dva mladeniča, ki jima bosta v grobu oznanjala, da Jezusa »ni tukaj, vstal je«; Spremenjeno obličje bosta v Jezusu videla dva učenca, ki ga bosta zvečer istega dne, ko se bosta vračala iz Jeruzalema v Emavs in hodila nekaj kilometrov z njim skupaj, zamenjala za vsakega popotnika, dokler ne bo pred njima razlomil kruha, kot pri zadnji večerji. Da je Jezusovo spremenjenje, ki ga opisujejo vsi trije sinoptični evangeliji, posmrtna pripoved in na novo interpretiran v duhovnem ključu trenutka Jezusovega vstajenja (ki mu poleg tega ni bil nihče v živo), je zdaj ugotovljeno; a da bi jo lahko v celoti razumeli, jo je treba vključiti v pot osvoboditve in odrešenja, katere simbol sta Eksodus in puščava.

Zato Jezus na gori spremenjenja »govori o svojem izhodu, ki naj bi se izvršil v Jeruzalemu«: izhodu, ki zagotovo ne bo trajal štirideset let, kot je bil izhod izraelskega ljudstva, ampak bo v vsakem primeru, da bi se izpolnil, šel skozi trpljenje (križ), katerega znamenje so bili dogodki trpljenja izraelskega ljudstva od trenutka, ko so večer prej darovali velikonočno jagnje in potem prečkanje Rdečega morja. Eksodus, ki ne bo osvoboditev od zatiralskega ljudstva, kot je bilo v Egiptu in kot je morda večina Judov, ki so se zgrinjali v Jeruzalem za veliko noč leta 33, uprla proti Rimu; To bo osvoboditev od tistega, kar je za izraelsko ljudstvo predstavljalo varnost (tempelj z vsem aparatom norm, predpisov in institucij, povezanih s postavo), a za katerim se je skrivala najbolj hudičeva skušnjava, da bi Boga podvrgli prav temu aparatu moči, s čimer bi izgubili najgloblje bistvo Boga samega, to je njegov obraz Očeta. In prav zato, ker se je razglasil za božjega sina, ga bodo voditelji ljudstva križali.

Toda kar je bila za njih obsodba, je bilo za Jezusa in za tiste, ki so vanj verovali, osvoboditev, pravi eksodus, prava velikonočna daritev, ki je odrešila svet. Na gori Jezus govori o tem »izhodu« z Mojzesom in Elijem, osvoboditeljema "par excellence" izraelskega ljudstva: Mojzesom, vodjo izhoda iz Egipta, tistim, ki je bil že navajen govoriti »iz oči v oči« z Bogom; Elija, največji med preroki, čeprav ni nikoli ničesar napisal, tisti, ki je osvobodil ljudi lažnih kultov, ki sta jih v Izrael uvedla Ahaz in Jezabela, je prav tako postal vreden srečanja z Bogom iz oči v oči na gori Horeb. Z njimi govori Jezus na gori.

Kljub temu je šel na goro s tremi učenci, najboljšimi med učenci, Petrom, Janezom in Jakobom. Kaj se jim je zgodilo? Zakaj niso oni tisti, ki bi se z Jezusom pogovarjali o njegovem izhodu, saj sta Mojzes in Elija že imela izkušnjo govoriti iz oči v oči z Bogom? No, odkrito povedano, tistega dne Jezusu ni moglo biti lahko govoriti s svojimi tremi tovariši. Njihov odziv na dogajanje je bil zaskrbljujoč: spali so. In ko se zbudijo, dajo predlog, ki ga označimo za nesmiselnega, je podcenjevanje: "Zgradimo tri šotore." Zagotovo ni bila, kot pogosto mislimo, želja, da bi ustavili ta trenutek velikega razmišljanja, da bi dojeli njegovo bogastvo. Nasprotno, to je bil njihov način praznovanja Eksodusa, da so se ga spominjali s praznikom "Sukot", praznikom šotorov, v katerem so se Judje cel teden spominjali trenutka svojega bivanja v puščavi po osvoboditvi, ko so živeli v kočah, zgrajenih za to priložnost. Podoživljanje eksodusa jim ne pomeni nič drugega kot zabava in rajanje. Ničesar niso dojeli o Jezusovem izhodu, še manj o slavi, ki se je razkrivala pred njimi. In potem Mojster poskrbi, da jih utiša: potopi jih v oblak, ki je tudi opomin na izhod, svetel za sinove Izraelove, temen za vse tiste, ki ne razumejo božje slave, za tri učence pravzaprav oblak ni slava, ampak najprej strah. Prevzet od strahu, ker so v diametralnem nasprotju z Božjim načrtom odrešenja, Bog ponovno poskrbi za njihovo rešitev in jih prosi, naj zaprejo usta in odprejo ušesa ter se tako naučijo poslušati glas njegovega ljubljene Sina. Nazadnje so »umolknili in v tistih dneh nikomur niso povedali, kaj so videli«. In hvalabog, tako so imeli ves čas molčati in delati tisto, česar do takrat niso mogli: moliti, namesto da bi spali (toda trajalo bo še nekaj časa, preden bodo razumeli, glede na to, kako se bo končalo v Getsemani ... in poslušali besedo Učitelja.

Točno to, kar se od nas zahteva v vsakoletnem postnem odhodu: molčati, poslušati in moliti. Prav nasprotno od tega, kar pogosto počnemo in kar na koncu vidimo, da počnejo moške in žene našega časa, še toliko bolj v teh izrednih časih, ko vsi govorijo, govorijo, govorijo, pa nihče ne poslušajo; kjer se vsi izdajajo za strokovnjake v vsem, v vojaških strategijah, v ekonomskih politikah, v gorivih in alternativnih virih energije, v virologiji in vseh mogočih boleznih, na desno in levo nalagajo takojšnje in enostavne rešitve, namesto da bi molčali, poslušali in predvsem molili.

Kar je na koncu, skupaj s solidarnostjo in dobrotlostjo, najučinkovitejše orožje, ki ga imamo za zmago v kateri koli vojni.